

א) ומספ' דכ"ז פ"ד, ב) וד"ה ונפשו למפ' ד"ה הר' ה"א, ד) ו'ל' ה"ה ופ' רש"א.

לעזי רש"י

קולטריא קנקן של חכמים (היהוה הפולחן את הקרקע).

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

פ.

עין משפט
גזר מצודה

נח א מ"י פ"ד הלכות שפירות הלכה א פתגם עשין פט טושי"ע ח"מ ס' ט טפ"ד:
גכ ב מ"י טס הלכה ג טושי"ע טס טפ"ד:
כג ב מ"י טס הלכה ג טושי"ע טס טפ"ד:
כד ד מ"י פט"ו מהל' מורה הלכה ז ט טושי"ע ח"מ ס' רלג טפ"ד:
כה ה מ"י טס הלכה י: טושי"ע טס טפ"ד:
כז ו מ"י טס הלכה ט סג טס טושי"ע טס טפ"ד:
כח ז מ"י פ"ד הלכות שפירות הלכה ד פתגם עשין פט טושי"ע ח"מ ס' ט טפ"ד:
כט ח מ"י טס הלכה ו טושי"ע טס טפ"ד:
ל ט מ"י טס הלכה ד טושי"ע טס טפ"ד:
מ טושי"ע טס טפ"ד:

היבא ד"א שני מאן משלם. וא"ת היכא דשני נמי אמאי לא משלם אחד מן הפועלים שפסע בשפירת הקנקן ומיבעי נמי מאן משלם ו"ל דהיכא דשני לא משלם דמיירי שהמשכיר את הפרה הוא שוכר את הפועלים לילך עם פרתו ולעשות מלאכת

מתני' השוכר את הפרה לחרוש וכו'. וכל כלי המחרישה לנעל הכקר ונערו הולכין עם בהמהו חיה אוחז הדרכן לכיון פרה למלמיה וזה הולך אחר המחרישה ומכבד הימד נקרקע שבו הנחל שקורים קולטריא בלע"ז והוא קנקן דמתני': חייב. שהריס קשים לחרוש שהעלעים שם: ודש כסבואה פטור.

מתני' השוכר את הפרה לחרוש בהר והרש בבקעה אם נשבר הקנקן פטור בבקעה וחרש בהר אם נשבר הקנקן חייב ילדרוש בקמנית ודש בתבואה פטור לדרוש בתבואה ודש בקמנית חייב מפני שהקמנית מחלקת: גמ' היכא דלא שני בה מאן משלם א"ר פפא דנקיט פרישא משלם רב שישא בריה דרב אידי אמר ידנקיט מנא משלם והלכתא דנקיט מנא משלם ואי דוכתא דמחוקא גונדרי תרווייהו משלמין אמר רבי יוחנן המוכר פרה לחבירו ואמר לו פרה זו נגתית היא נשכנית היא בעמנית היא רבצנית היא והיה בה מום אחד וסנפו בין המומין הרי זה מקח טעות מום זה ומום אחד אין זה מקח טעות תניא נמי הכי המוכר שפחה לחבירו ואמר לו שפחה זו שוטה היא ניכפית היא משועממת היא והיה בה מום אחד וסנפו בין המומין הרי זה מקח טעות מום זה ומום אחד אין זה מקח טעות תניא נמי הכי רב אחא בריה דרבא לרב אשי היו בה כל המומין הללו מהו אמר ליה רב מרדכי לרב אשי יהכי אמרינן משמיה דרבא היו בה כל המומין הללו אין זה מקח טעות: מתני' השוכר את החמור להביא עליה חמין והביא עליה שעורין חייב תבואה והביא עליה תבן חייב מפני שהנפח קשה כמשאוי להביא לתך חמין והביא לתך שעורין פטור ואם מוסיף על משאו חייב חוכמה יוסיף על משאו ויהא חייב סומכוס אומר משום ר"מ סאה לגמל שלשה קבין לחמור: גמ' איתמר אב"י אמר קשה כמשאוי תנן רבא אמר קשה למשאוי תנן אב"י אמר קשה כמשאוי תנן נפחא כי תקלא ואי מוסיף שלשה קבין חייב רבא אמר קשה למשאוי תנן תוספת תנן להביא לתך חמין והביא לתך שעורין פטור ואם הוסיף על משאו חייב מאי לאו שלשת קבין לא סאה והא עלה קתני וכמה יוסיף על משאו ויהא חייב סומכוס אומר משום ר"מ סאה לגמל שלשה קבין לחמור ת"ש להביא לתך חמין והביא

שפירות הלכה א פתגם עשין פט טושי"ע ח"מ ס' ט טפ"ד:
גכ ב מ"י טס הלכה ג טושי"ע טס טפ"ד:
כג ב מ"י טס הלכה ג טושי"ע טס טפ"ד:
כד ד מ"י פט"ו מהל' מורה הלכה ז ט טושי"ע ח"מ ס' רלג טפ"ד:
כה ה מ"י טס הלכה י: טושי"ע טס טפ"ד:
כז ו מ"י טס הלכה ט סג טס טושי"ע טס טפ"ד:
כח ז מ"י פ"ד הלכות שפירות הלכה ד פתגם עשין פט טושי"ע ח"מ ס' ט טפ"ד:
כט ח מ"י טס הלכה ו טושי"ע טס טפ"ד:
ל ט מ"י טס הלכה ד טושי"ע טס טפ"ד:
מ טושי"ע טס טפ"ד:

שין למימר מדהא ליתא הא נמי ליתא או דלמא הא דקתני הרי זה מקח טעות היינו היכא דליתנהו לכוניהו ונדק לוקח כחד מיניהו ואימתיכא דליתא ואמר מדמשקר בהך בלדך נמי כחד אכל אס כולם אמת לא היו מקח טעות והא דקתני מום זה ומום אחד ה"ה הזכיר לו כמה מומין כיון שכולם בה אין זה מקח טעות בתוספתא דכחצונות משמע דאס הזכיר שני מומין אחד יש בה ואחד אין בה דלא היו מקח טעות אלא דוקא כי נספו בין הרבה מומין שאין בה דלמי טעם טעם שלשים יום יעמיד פרנס א"ל קדש לי בתך על גמט שאין בה מומין א"ל שוטה היא שעמומית היא נכפית היא אס א"ל אותו המום ומום אחד עמו אין זה מקח טעות היה בה מום אחד וסנפו עם הרבה מומין הרי זה מקח טעות:

שין למימר מדהא ליתא הא נמי ליתא או דלמא הא דקתני הרי זה מקח טעות היינו היכא דליתנהו לכוניהו ונדק לוקח כחד מיניהו ואימתיכא דליתא ואמר מדמשקר בהך בלדך נמי כחד אכל אס כולם אמת לא היו מקח טעות והא דקתני מום זה ומום אחד ה"ה הזכיר לו כמה מומין כיון שכולם בה אין זה מקח טעות בתוספתא דכחצונות משמע דאס הזכיר שני מומין אחד יש בה ואחד אין בה דלא היו מקח טעות אלא דוקא כי נספו בין הרבה מומין שאין בה דלמי טעם טעם שלשים יום יעמיד פרנס א"ל קדש לי בתך על גמט שאין בה מומין א"ל שוטה היא שעמומית היא נכפית היא אס א"ל אותו המום ומום אחד עמו אין זה מקח טעות היה בה מום אחד וסנפו עם הרבה מומין הרי זה מקח טעות:

קשה כמשאוי תנן. לאכי סיפא דקתני כמה יוסיף קאי לפרש רישא ולרבא רישא דקתני להביא עליה חמין והביא עליה שעורין היינו כבוד החמין שהוא סאה כדמונה בשעתן חייב דניספחא הוי מוספת להביא לתך חמין והביא לתך שעורין פטור אפילו

חמין קשה לה תוספת: והביא לתך שעורין. פטור. אס ממה: גמ' קשה כמשאוי. כדפירשית אף על פי שאין משאן כנד כמשא החמין הרי נפחן כנפח חמין והנפח כמשאוי: ניספחא כהקלא. נפח קשה כמשקל הואיל וניפחן שזה הרי הוא כמשקל שזה: ואס הוסיף שלשה קבין. דהוא שיעור מוספת לחמור לקלקל חייב: קשה למשאוי. אס השוה כובד השעורין לכובד החמין גנון שהוסיף קשה שלמה על התך הרי הרבה הנפח ורוב הנפח קשה למשאוי והיו נפח זה תוספת לקלקול החמור: חוקלא כהקלא. אינו חייב עד שישוה כובד השעורין לכובד החמין דליהו נפח זה תוספת אכל נפח שזה ומשקל חסר לא אמרינן נפח השוה הרי הוא כמשקל וליחייב בתוספת של שלשה קבין דקשה למשאוי מן ולא קשה כמשאוי: מאי לאו שלשה קבין. כאכ"י: לא סאה. והכי קאמר להביא לתך חמין והביא לתך שעורין פטור ואע"פ ששינה שרי שיהא להקל ואס הוסיף עד כדי משקל החמין חייב משום תוספת הנפח: הכי קאמר וכו'. ומיני מיני קתני והאי וכמה יוסיף לאו אלהביא חמין והביא שעורין קאי: שש

הוסיף ג' קבין לחמור דליכא תקלא כי תקלא והיכא דלא שני אלא